

Arrest

nr. 308 033 van 10 juni 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COPINSCHI
Berckmansstraat 93
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. COPINSCHI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Iraans staatsburger van Koerdische afkomst. U werd geboren in Kamyaran en groeide vanaf uw zesde op in Kermanshah. Uw vader is een erg conservatieve Koerd en uw etnie bood u nooit veel voordelen. Op school werd u gepest omdat u een Koerd was en op uw eenentwintigste werd u verplicht om op 23 khordad 1387 (Perzische kalender, 12 juni 2008 volgens de Gregoriaanse kalender) te trouwen met uw nicht N. (...). Samen kregen jullie een tweeling maar in jullie huwelijk ontbrak het aan liefde en emotionele connectie. Uw maternale halfbroers M. S. (...) en N. S. (...) werden in 2009 en 2010 vermoord door het Iraanse regime.

Tijdens uw werk in de bank leerde u begin 2019 S. F. (...) kennen. De vonk sloeg meteen over en na twee weken begonnen jullie een affaire. Jullie spraken stiekem af in uw wagen een paar straten achter het werk van S. (...). Jullie affaire hield zo'n tien à elf maanden stand. Op 14 à 15 day 1398 (4 à 5 januari 2020) kon u

S. (...) niet meer bereiken. U vermoedde dat haar man jullie relatie had ontdekt. Op 18 day 1398 (8 januari 2020) stond u in de file toen u door twee mensen op een motorfiets werd aangevallen met een cuttermes. Hoewel ze het niet expliciet zeiden, wist u dat ze gestuurd waren door S.'s (...) man, B. K. (...). De politie kwam ter plaatse en maakte een proces-verbaal op. U vertelde hen dat u niet wist waarom u werd aangevallen en u liet het verder na om het dossier op te volgen. U werd ter verzorging naar het ziekenhuis gebracht. Uw vriend H. (...), die bij S. (...) werkte, bevestigde u na het incident dat jullie affaire was uitgekomen en S. (...) had hem gezegd dat u best de stad zo snel mogelijk kon verlaten. U ontving ook een dreigbericht waarin stond dat u geluk had gehad, de volgende keer zou u afgemaakt worden. U kon niet naar huis terugkeren en ging naar een oude vriend. Na uzelf zeventig dagen bij hem te verstoppen ging u opnieuw bij uw ouders wonen en keerde u terug naar uw werk in de bank. Negen maanden lang ging u met angst werken, tot u zelf uw ontslag indiende. Vervolgens bleef u enkele maanden bij uw nonkel wonen in Teheran tot u besloot om het land te verlaten. In tir 1400 (juni/ juli 2021) vertrok u via illegale manier van Iran naar Turkije. Vervolgens reisde u via Italië en Frankrijk naar België. Op 28 september 2021 verzocht u in België om internationale bescherming.

Sinds uw aankomst in België nam u deel aan twee betogingen. U wil echter niet dat uw dochters in de problemen komen en post hier niets over op sociale media. N. (...) slaagde er inmiddels in om via officiële weg van u te scheiden. Ze geeft u wel de toestemming om nog contact te hebben met de kinderen. Bij terugkeer naar Iran vreest u vermoord te worden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw originele shenasnameh (Iraanse geboorteboekje); uw originele melikaart (Iraans identiteitsbewijs); uw origineel internationaal rijbewijs; medische documenten betreffende uw fysieke letsels opgemaakt door twee Belgische artsen; medische documenten betreffende uw fysieke letsels opgemaakt door Iraanse artsen; de scheidingsdocumenten van u en uw ex-vrouw N. (...); foto's en een screenshot van de instagrapagina van B. K. (...) en S. F. (...); foto's van B. (...) en S. (...); allerlei documenten van uw voormalig werk bij de bank waaronder uw ontslagdocumenten; een foto van uw moeder en uw halfbroers N. (...) en M. (...); een foto van de grafzerken van uw broers N. (...) en M. (...); en allerlei psychologische en medische attesten die uw angsten, stress en trauma, psychosomatische klachten en uw medicatiegebruik kaderen. Op 24 augustus 2023 stuurde uw advocaat enkele foto's door van uw aanwezigheid op de Iraanse betoging d.d. 20 februari 2023 en een uitprint van uw facebookpagina.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U legde verschillende stukken neer waaruit blijkt dat u psychische problemen heeft, dat u medicatie neemt en behandeld wordt voor posttraumatische stress. U verklaarde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud ook dat u de dagen voor en tijdens uw onderhoud erg gestresseerd was en u zich geestelijk niet in een goede staat voelde (CGVS I, p. 3 en p. 15). Ook tijdens uw tweede onderhoud haalde u aan dat u stress had, iets waar u dagelijks medicatie voor innam (CGVS II, p. 2). Hoewel er in de attesten meermaals gewezen wordt op de stress die een asielprocedure veroorzaakt, wordt er verder niet gesteld dat uw psychologische staat een impact zou hebben op uw vermogen om aan de asielprocedure deel te nemen, noch werden er praktische aanbevelingen gedaan voor tijdens het persoonlijk onderhoud. Niettemin werd u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gewezen op het nemen van pauzes of en werd u expliciet gevraagd hoe er rekening gehouden kon worden met uw psychische situatie (CGVS I, p. 2-3; CGVS II, p. 2). Voorts wordt er nergens in de door u neergelegde attesten melding gemaakt van een aantasting van uw geheugen en uw cognitieve vermogens, waardoor u zich in de onmogelijkheid zou bevinden om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. U bevestigde dit overigens zelf op de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst 'bijzondere procedure noden' DVZ, vraag 1) en uit uw op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen blijkt duidelijk dat u in staat was om de aan u gestelde vragen te beantwoorden. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat u niet bij machte zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Betreffende de klachten die u (CGVS II, p. 3) en uw advocaat (zie mail d.d. 27 maart 2023) hadden over de tolk van het eerste onderhoud en het tempo van het onderhoud, dient opgemerkt te worden dat uit de notities van dit persoonlijk onderhoud blijkt dat u het meeste had begrepen en dat, wanneer u iets niet begreep, de vraag opnieuw werd vertaald. U stelde zelfs dat u de woorden en de taal van de tolk goed had begrepen (CGVS I, p. 14). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud werd niettemin een andere tolk voorzien over wie u bevestigde dat u hem goed begreep (CGVS II, p. 2) en begrepen had (CGVS II, p. 24). Wat betreft de opmerking van de advocaat na de tweede pauze – zij stelde wederom dat het tempo van het persoonlijk onderhoud te hoog lag –, dient opgemerkt te worden dat er net na de tweede pauze gevraagd werd of alles goed ging, hetgeen door alle partijen werd bevestigd (CGVS II, p. 19). Voorts dient benadrukt dat er twee uitgebreide pauzes werden gehouden en er werd regelmatig gepolst naar uw gemoedstoestand (CGVS II, p. 9 en p. 19). Op het einde van het tweede persoonlijk onderhoud gaf uw advocate enkel aan haar opmerkingen schriftelijk over te zullen maken (CGVS II, p. 24). Bij mail van 24 augustus 2023 herhaalde ze dat het tempo waarin het persoonlijk onderhoud afgenomen werd te hoog lag. Ze haalde hierbij evenwel geen concrete zaken aan waaruit dit blijkt. De enige inhoudelijke opmerkingen over

dit persoonlijk onderhoud gaan immers over de datum van een door u bijgewoonde demonstratie in België en over de naam van Jina (Masha) Amini. Niet alleen kan hieruit geenszins afgeleid worden dat deze inhoudelijke zaken veroorzaakt zouden zijn door het beweerde snelle tempo, ook dient vastgesteld te worden dat, gezien dit klaarblijkelijk de enige inhoudelijke opmerkingen zijn, hieruit allerm minst afgeleid kan worden dat het door de protection officer aangenomen tempo niet aangepast was aan uw persoon.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst toonde u niet aan dat u een geheime relatie had met een getrouwde vrouw.

Zo legde u eerst en vooral tegenstrijdige verklaringen af over de start van jullie relatie. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u iets meer dan een jaar voor uw vertrek S. (...) leerde kennen met wie u voor elf maanden lang een intieme relatie had (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Aangezien u vertrok in juli 2021 (verklaring DVZ, vraag 37; CGVS I, p. 9) impliceert dit dat jullie elkaar leerden kennen rond juli 2020. Tijdens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal sprak u evenzeer van een relatie van tien à elf maanden die begon de eerste maand van 2019 (CGVS II, p. 12 en p. 15 en p. 20). Aangezien jullie een relatie startten twee weken na jullie eerste kennismaking (CGVS II, p. 20), kan maar moeilijk een verschuiving gevonden worden voor deze tegenstrijdigheid. Temeer omdat u stelde dat u, nadat de relatie met S. (...) was gestopt, nog minstens een jaar in Iran woonde (CGVS II, p. 18).

Voorts kon u geen enkel bewijs neerleggen van jullie relatie: u had geen foto's van jullie samen, dit is immers erg gevaarlijk en kan executie betekenen. Dat jullie geen enkele foto samen hadden maar S. (...) wel al jullie berichtjes bijhield om nadien nog na te kunnen lezen, is absoluut niet aannemelijk. U herhaalde haar immers zelf regelmatig dat ze alles moest weten, hetgeen zij niet deed (CGVS II, p. 11-12). U slaagde er tevens niet in om haar identiteit of het werk dat zij uitvoerde aan te tonen. Hoewel u het mogelijk achtte om via uw vriend H. (...) bewijzen neer te leggen (CGVS II, p. 23), dient vastgesteld te worden dat deze tot op de dag van vandaag ontbreken. Uw vriend H. (...) is immers een collega van S. (...) (CGVS I, p. 13) en had zich op zijn werk kunnen informeren.

Vervolgens had u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud - ofschoon u eerder nog verklaard had dat de heer K. (...) de gsm van zijn echtgenote, waarmee zij met u communiceerde, gevonden had (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5) - geen details over hoe jullie relatie uitkwam omdat u, nadat u gewond raakte, geen goed contact meer had met S. (...) (CGVS II, p. 15). Aangezien van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij zich grondig informeert naar al die elementen die rechtstreeks in verband staan met de kern van zijn vrees, is uw uitleg weinig aannemelijk. Temeer omdat u tijdens uw eerste onderhoud via de documenten die u neerlegde immers wilde tonen dat u heden via uw vriend H. (...) nog steeds in contact staat met S. (...) en jullie nog steeds een band hebben met elkaar (CGVS I, p. 13). Ook via de vrouw van H. (...) had u nog een aantal keer met S. (...) kunnen spreken (CGVS II, p. 13).

Tot slot legde u tegenstrijdige verklaringen af over hoe uw vrouw de relatie vernam. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de heer K. (...) of zijn entourage uw ex-vrouw thuis op de hoogte brachten van de relatie tussen u en S. (...) (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat uw ex-vrouw erachter kwam nadat u al een maand niet meer thuis had geslapen en nadat u gewond was, maar u had geen enkel idee hoe zij precies aan deze informatie kwam (CGVS II, p. 14 en p. 20). Geconfronteerd met uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat ze het haar misschien hadden gezegd, misschien had uw ex-vrouw u gevolgd. U ontkende dat ze bij uw ex-vrouw thuis kwamen om haar te vertellen over de affaire en stelde nadien dat u vermoedde dat K. (...) aan de deur kwam om het te zeggen (CGVS II, p. 20).

Bijgevolg kan er ook aan de problemen die u ten gevolge van deze buitenechtelijke relatie gekend zou hebben geen geloof gehecht worden.

U verwees naar het feit dat u op 18 day 1398 (8 januari 2020) door twee mensen op een motorfiets werd aangevallen met een cuttermes. Hoewel op zich niet ter discussie staat dat u in Iran werd verwond – dit blijkt immers uit de medische documenten uit Iran en de attesten betreffende uw littekens -, kan er gelet op de ongeloofwaardigheid van uw relatie met S. (...) geen geloof gehecht worden dat dit incident geïnitieerd werd door de heer K. (...). De twee onbekende mannen die u aangevallen zouden hebben, hebben dit overigens zelf ook niet tegen u gezegd (CGVS II, p. 13).

Hoewel u beweerde vanaf een week na het mesincident gedurende zo'n vier à zes maanden dreig telefoons en dreigberichten ontvangen te hebben van de mannen van B. K. (...), bleek u niet in staat om hier enig bewijs van neer te leggen. Dat het vier jaar geleden gebeurde, u nu in België bent, u inmiddels een nieuwe gsm heeft én u het bericht niet bewaarde omdat het om een misdaad gaat (CGVS II, p. 5 en p. 16-17), is, allesbehalve een overtuigende motivatie voor het niet kunnen voorleggen van belangrijke bewijsstukken en ondermijnt uw relaas nog meer.

Dat de door u aangehaalde problemen met de heer K. (...) niet geloofwaardig geacht kunnen worden, wordt nogmaals bevestigd door uw verklaringen waaruit blijkt dat u de laatste negen maanden voor uw vertrek geen problemen kende. Sinds u uw simkaart veranderde kreeg u sinds acht tot negen maanden voor uw vertrek

geen dreig telefoons of dreigberichten meer (CGVS II, p. 16-17). U kon voorts negen maanden lang naar uw werk gaan zonder problemen te krijgen. Dat u met uw mondkapje moeilijk identificeerbaar was, u op andere plaatsen verbleef en niet met andere werknemers naar buiten ging (CGVS II, p. 5 en p. 16-18), zijn weinig overtuigende hindernissen om u niet te vinden. Uw beweringen over het vooraanstaande profiel van de heer K. (...) – hij nam binnen het Iraanse veiligheidsapparaat een vooraanstaande functie in (CGVS I, p. 10) – en uw stelling dat hij er ondanks zijn wens om u te vermoorden niet in slaagde om u te traceren of buiten uw werk aan te houden (CGVS II, p. 18), zijn op geen enkele manier met elkaar in overeenstemming te brengen. Voorts maakte u niet aannemelijk dat u bij terugkeer problemen zal krijgen met uw schoonfamilie (CGVS II, p. 6). Aangezien u uw buitenechtelijke relatie met S. (...) niet aantoonde is het niet aannemelijk dat ze u hiervan problemen zouden bezorgen (CGVS II, p. 24). Bovendien kunnen de problemen met uw schoonvader – ze vonden het lastig wanneer u religieuze rituelen niet uitvoerde en hadden problemen met het feit dat de kinderen Perzisch spraken - bezwaarlijk als zwaarwichtig weerhouden worden. Ze vonden overigens uitsluitend plaats tijdens de relatie met uw ex-vrouw (CGVS II, p. 23-24). In dit verband kan er overigens nog opgemerkt worden dat u intussen officieel gescheiden bent van uw echtgenote.

Verder toonde u niet aan dat u ten gevolge van uw aanwezigheid op twee betogingen in België (CGVS II, p. 6), bij terugkeer vervolging of ernstige schade zou riskeren.

Vooreerst zijn uw politieke activiteiten extreem beperkt. U ging slechts twee keer betogen: u nam deel aan de grote betoging in februari 2023 n.a.v. de dood van Mahsa Amini, waarvan u enkele foto's kon neerleggen, en aan een andere betoging ter ondersteuning van de betogingen in Iran, die u niet kon staven met enig bewijs (CGVS II, p. 9-10).

Er kunnen bovendien vraagtekens geplaatst worden bij uw beweegredenen om deel te nemen aan deze demonstraties. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zichzelf moeilijk identificeert met uw Koerdische identiteit. Tijdens uw eerste onderhoud benadrukte u dat u etnische Koerd bent tegen uw zin en u zichzelf haat als Koerd (CGVS I, p. 2-3). U had het moeilijk met uw traditionele opvoeding die ervoor zorgde dat u moest trouwen met uw nicht. U hekelt het feit dat uw ex-vrouw jullie kinderen verplicht om Koerdische kleren te dragen en de vaststelling dat zij het moeilijk heeft als de kinderen Perzisch praten i.p.v. Koerdisch. Momenteel kiest u ervoor om Farsi te spreken (CGVS II, p. 7). Dat de enige door u aangetoonde deelname aan een protest tegen de Iraanse autoriteiten een Koerdische insteek heeft – deze vond plaats naar aanleiding van de dood van de Koerdische jongedame Mahsa Amini (CGVS II, p. 9) – is bijgevolg opmerkelijk. Vervolgens is uw politieke profiel dermate laag en onopvallend. U bent niet verbonden aan een politieke partij, u had geen belangrijke rol tijdens uw deelname aan betogingen, u hield zich ver weg van enige vorm van organisatie, noch sprak u tijdens de betoging met de pers (CGVS II, p. 9-10). U stelde voorts dat u stopte met betogen toen u van enkele mensen op Instagram de vraag had gekregen of u politiek actief was. Bewijzen hiervan neerleggen bleek evenwel niet mogelijk, u had immers geen enkel idee dat u de berichtjes moest bewaren (CGVS II, p. 10). Dat u om deze reden stopte met betogen kan aldus niet overtuigen.

U toont op geen enkele wijze aan dat u omwille van uw twee deelnames aan betogingen bij terugkeer naar Iran dreigt geïdendeerd te worden door de Iraanse autoriteiten. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iran_surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens posts op sociale media of wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, quod non in casu.

Voorts dient opgemerkt te worden dat er geen enkele aanwijzingen zijn dat de autoriteiten op de hoogte zijn van uw vroegere activiteiten op sociale media. Uw Instagramprofiel heeft u verwijderd (CGVS I, p. 9; CGVS II, p. 7) en uw Facebookprofiel bevatte ten tijde van uw persoonlijk onderhoud slechts een aantal berichten waarvan de laatste echte post dateerde van november 2022 (CGVS II, p. 7-8). Nergens op uw Facebookpagina deelde u over uw deelname aan de twee betogingen. U vreest immers dat uw kinderen hierdoor problemen zouden kunnen krijgen, waardoor u riskante zaken heeft gewist of niet deelt (CGVS I, p. 9; CGVS II, p. 7-8). Wat betreft de overige sporadische posts op uw Facebook, kan verwacht worden dat u deze wist alvorens terug te keren naar Iran.

Betreffende uw verklaringen dat u tijdens uw jeugd werd gepest vanwege uw Koerdische etniciteit (CGVS I, p. 3-4), dient voorts te worden vastgesteld dat dergelijk pestgedrag, hoe laakbaar dit ook is, niet weerhouden kan worden als een daad van vervolging of ernstige schade. Dit probleem is overigens ook te ver in het verleden is gesitueerd om anno 2023 nog te kunnen worden weerhouden bij de beoordeling van uw vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen bleek verder immers niet dat uw Koerdische origine u in de weg stond om te studeren - u studeerde ICT-, of om een job te vinden in een bank (CGVS I, p. 4).

Wat ten slotte uw verklaringen over het feit dat uw twee maternale halfbroers door de Iraanse autoriteiten gedood zouden zijn (verklaringen DVZ, vraag 17; CGVS I, p. 13), dient opgemerkt te worden dat u noch tijdens uw eerste persoonlijk noch tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud een vrees koppelde aan hun dood. Bovendien kan hierbij opgemerkt worden dat deze zaken te ver in het verleden zijn gesitueerd om anno 2023 nog te kunnen gewagen van een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige

schade. Het is immers respectievelijk zo'n dertien en veertien jaar geleden dat zij gedood zouden zijn en sindsdien kon u, los van de hierboven door u aangehaalde doch ongeloofwaardig bevonden problemen met de heer K. (...), in Iran wonen, studeren, werken en leven (CGVS I, p. 4). Voorts draagt u niet dezelfde achternaam als uw halfbroers en blijkt in eerste instantie dus uit niets dat uw identiteit aan die van hem verbonden zou zijn. Bijgevolg blijkt uit niets dat u hiervoor bij terugkeer naar Iran hierom ook maar enige vrees voor vervolging of ernstige schade zou moeten koesteren.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteit en afkomst worden niet betwist, net als uw werk voor een bank, uw echtscheiding. De Iraanse en Belgische medische documenten betreffende uw fysieke letsels werden hierboven reeds besproken. Uit de foto's, werkdocumenten en instagramprofielen van en over S. (...) en B. K. (...) kan geenszins afgeleid worden dat u een relatie had met eerstgenoemde en problemen met laatstgenoemde. Uit de foto's van uw moeder met uw maternale halfbroers M. (...) en N. (...) kan de wijze waarop uw halfbroers overleden zouden zijn niet afgeleid worden, laat staan dat hieruit blijkt dat er voor u anno 2023 nog een vrees aan verbonden zou kunnen worden. De (inhoud van de) psychologische attesten met betrekking tot uw persoon werden hierboven reeds besproken. Er kan hierbij opgemerkt worden dat uit niets blijkt dat u, die in het verleden in Iran kon studeren en werken en die toegang had tot de Iraanse gezondheidszorg (zie medische documenten Iran), bij een eventuele terugkeer naar Iran geen beroep zou kunnen doen op (psycho-)medische hulp.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de artikelen 10, 18 en 24 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7, 48/8, 57/5^{quater} en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van "het beginsel dat de verzoeker om internationale bescherming het voordeel van de twijfel moet hebben", van de "niet-inaanmerkingneming van de bijzondere procedurele behoeften van de verzoeker", en van "de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald van het beginsel van goede trouw (...) voorzichtigheid en zorgvuldige voorbereiding van administratieve beslissingen". Voorts maakt zij gewag van een "gedeeltelijke en onjuiste lezing van de COI Focus door het CGVS in verzoekers administratief dossier" en stelt zij dat er "geen deelname van het CGVS aan de vaststelling van de feiten die verzoeker heeft aangevoerd ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming" was. Ten slotte stelt zij nog dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Inzake de opgeworpen schending van artikel 15, b) van voormelde richtlijn 2011/95/EU en de artikelen 10, 18 en 24 van voormelde richtlijn 2013/32/EU, bemerkt de Raad vooreerst dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan.

Aangaande artikel 15, b) van voormelde richtlijn 2011/95/EU, bemerkt de Raad dat de richtlijn 2011/95/EU een herziening is van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als

persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en dat artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU inhoudelijk overeenstemt met artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG. Het artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG werd bij de wet van 15 september 2006 omgezet in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, waardoor het niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005- 2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84).

Omtrent de aangevoerde schending van de artikelen 10, 18 en 24 van voormelde richtlijn 2013/32/EU, dewelke een herziening is van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de Vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Memorie van Toelichting, Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 15).

De schending van voormelde artikelen van de richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. Dient voorts te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekende partij terecht gesteld wordt dat in haar hoofd geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

Verzoekende partij slaagt er niet in om desbetreffende motivering in de bestreden beslissing te ontcrachten. In haar verzoekschrift verwijst zij naar de door haar neergelegde psychologische en medische attesten alsook de e-mail van haar advocaat aan het CGVS d.d. 24 augustus 2023 waarin gewezen werd op het snelle verloop van het tweede persoonlijk onderhoud, doch zonder afbreuk te doen aan de pertinente en terechte motieven die dienaangaande zijn opgenomen in de bestreden beslissing en die luiden als volgt: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.*

U legde verschillende stukken neer waaruit blijkt dat u psychische problemen heeft, dat u medicatie neemt en behandeld wordt voor posttraumatische stress. U verklaarde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud ook dat u de dagen voor en tijdens uw onderhoud erg gestresseerd was en u zich geestelijk niet in een goede staat voelde (CGVS I, p. 3 en p. 15). Ook tijdens uw tweede onderhoud haalde u aan dat u stress had, iets waar u dagelijks medicatie voor innam (CGVS II, p. 2). Hoewel er in de attesten meermaals gewezen wordt op de stress die een asielprocedure veroorzaakt, wordt er verder niet gesteld dat uw psychologische staat een impact zou hebben op uw vermogen om aan de asielprocedure deel te nemen, noch werden er praktische aanbevelingen gedaan voor tijdens het persoonlijk onderhoud. Niettemin werd u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gewezen op het nemen van pauzes of en werd u expliciet gevraagd hoe er rekening gehouden kon worden met uw psychische situatie (CGVS I, p. 2-3; CGVS II, p. 2). Voorts wordt er nergens in de door u neergelegde attesten melding gemaakt van een aantasting van uw geheugen en uw cognitieve vermogens, waardoor u zich in de onmogelijkheid zou bevinden om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. U bevestigde dit overigens zelf op de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst ‘bijzondere procedure noden’ DVZ, vraag 1) en uit uw op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen

blijkt duidelijk dat u in staat was om de aan u gestelde vragen te beantwoorden. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat u niet bij machte zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Betreffende de klachten die u (CGVS II, p. 3) en uw advocaat (zie mail d.d. 27 maart 2023) hadden over de tolk van het eerste onderhoud en het tempo van het onderhoud, dient opgemerkt te worden dat uit de notities van dit persoonlijk onderhoud blijkt dat u het meeste had begrepen en dat, wanneer u iets niet begreep, de vraag opnieuw werd vertaald. U stelde zelfs dat u de woorden en de taal van de tolk goed had begrepen (CGVS I, p. 14). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud werd niettemin een andere tolk voorzien over wie u bevestigde dat u hem goed begreep (CGVS II, p. 2) en begrepen had (CGVS II, p. 24). Wat betreft de opmerking van de advocaat na de tweede pauze – zij stelde wederom dat het tempo van het persoonlijk onderhoud te hoog lag –, dient opgemerkt te worden dat er net na de tweede pauze gevraagd werd of alles goed ging, hetgeen door alle partijen werd bevestigd (CGVS II, p. 19). Voorts dient benadrukt dat er twee uitgebreide pauzes werden gehouden en er werd regelmatig gepolst naar uw gemoedstoestand (CGVS II, p. 9 en p. 19). Op het einde van het tweede persoonlijk onderhoud gaf uw advocate enkel aan haar opmerkingen schriftelijk over te zullen maken (CGVS II, p. 24). Bij mail van 24 augustus 2023 herhaalde ze dat het tempo waarin het persoonlijk onderhoud afgenomen werd te hoog lag. Ze haalde hierbij evenwel geen concrete zaken aan waaruit dit blijkt. De enige inhoudelijke opmerkingen over dit persoonlijk onderhoud gaan immers over de datum van een door u bijgewoonde demonstratie in België en over de naam van Jina (Masha) Amini. Niet alleen kan hieruit geenszins afgeleid worden dat deze inhoudelijke zaken veroorzaakt zouden zijn door het beweerde snelle tempo, ook dient vastgesteld te worden dat, gezien dit klaarblijkelijk de enige inhoudelijke opmerkingen zijn, hieruit allerm minst afgeleid kan worden dat het door de protection officer aangenomen tempo niet aangepast was aan uw persoon.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Inzake het betoog van verzoekende partij dat, gelet op de inhoud van de verschillende psychologische en medische attesten die zij bijbracht, de commissaris-generaal toepassing diende te maken van artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet in de mogelijkheid voorziet voor de commissaris-generaal om, indien dit door hem relevant wordt geacht voor de beoordeling van het verzoek, aan de verzoeker om internationale bescherming te vragen zich te onderwerpen aan een medisch onderzoek betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade, mits de verzoeker hiermee instemt. Dit betreft een mogelijkheid en in hoofde van de commissaris-generaal bestaat geenszins een wettelijke verplichting om dergelijk medisch onderzoek te gelasten. Indien de commissaris-generaal bovendien geen dergelijk medisch onderzoek gelast, kan verzoekende partij overeenkomstig artikel 48/8, § 2 van de Vreemdelingenwet op eigen initiatief en kosten een medisch onderzoek regelen en hiervan een medisch getuigschrift voorleggen aan de commissaris-generaal. *In casu* legde verzoekende partij op eigen initiatief verschillende medische attesten in de zin van artikel 48/8, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet neer en vond er derhalve wel degelijk een medisch onderzoek plaats. Overeenkomstig artikel 48/8, § 4 van de Vreemdelingenwet worden dergelijke attesten door de commissaris-generaal beoordeeld samen met de andere elementen van het verzoek om internationale bescherming. Zij het volledigheidshalve nog opgemerkt dat in artikel 48/8, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaald wordt dat het feit dat geen dergelijk medisch onderzoek heeft plaatsgevonden de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder onderstreept de Raad dat nergens uit blijkt dat de psychische problemen van verzoekende partij van die aard zijn dat zij niet in staat was om gehoord te worden, dan wel volwaardige verklaringen af te leggen. Zo gaf verzoekende partij zelf in de vragenlijst “bijzondere procedure noden” ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (zie administratief dossier, stuk 7, map DVZ, vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ d.d. 25 november 2021). Blijkens het betoog in het verzoekschrift zou verzoekende partij zulks hebben verklaard omdat zij toen nog niet behandeld werd door een psychiater, doch de Raad wijst erop dat mag worden verwacht dat indien er bepaalde elementen of omstandigheden waren die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken, verzoekende partij dit zou aangeven. Bovendien dient hoe dan ook te worden vastgesteld dat uit de door verzoekende partij bijgebrachte psychologische en medische attesten (zie administratief dossier, stuk 5, map documenten, doc. 13) nergens blijkt dat verzoekende partij geheugenproblemen heeft en/of dat haar cognitieve vermogens zouden zijn aangetast, noch kan hieruit worden afgeleid dat zij niet in staat was om gehoord te worden, dan wel volwaardige verklaringen af te leggen. Het medisch attest d.d. 8 augustus 2023 stelt dat verzoekende partij lijdt aan ernstige chronische angst en depressie waarvoor zij dagelijks medicatie neemt en wijst op verschillende factoren eigen aan het persoonlijk onderhoud waardoor voorzichtigheid moet worden geboden bij het voeren hiervan zodat rekening wordt gehouden met de beperkingen en extreme kwetsbaarheid van verzoekende partij. Evenwel wordt hierin nergens verduidelijkt in welke mate de vastgestelde psychische kwetsbaarheid van verzoekende partij een invloed kan hebben op haar vermogen om deel te nemen aan onderhavige

procedure, en meer bepaald op haar capaciteiten om coherente en consistente verklaringen af te leggen omtrent haar eigen leven en de gebeurtenissen die tot haar vlucht uit Iran hebben geleid. Het psychologisch verslag d.d. 15 augustus 2023 geeft weliswaar kort aan dat verzoekende partij kenmerken vertoont van een posttraumatische stressstoornis en maakt voorts gewag van een temporele en ruimtelijke desoriëntatie of verwarring, maar zonder dat hierbij enig verdere medische analyse gestoeld op enig medisch onderzoek wordt aangehaald of bijgevoegd. Ook het psychiatrisch attest d.d. 10 augustus 2023 vermeldt louter dat verzoekende partij in behandeling is voor een ernstige psychische aandoening, alsook de medicatie die haar werd voorgeschreven. Nergens wordt evenwel vermeld dat zij lijdt aan geheugenproblemen of cognitieve disfunctie. Overigens blijkt uit het attest niet sedert wanneer verzoekende partij wordt opgevolgd, noch op hoeveel consultaties de bevindingen zijn gestoeld. De overige psychologische en medische stukken bevatten evenmin objectief medisch en/of neuropsychologisch onderzoek waaruit geheugenproblemen en/of cognitieve problemen in hoofde van verzoekende partij blijken. Verder komt uit het verloop van haar beide gehoren naar voren dat verzoekende partij over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Beide persoonlijke onderhouden geschieden op normale wijze en er vonden geen ernstige problemen plaats. Verzoekende partij was in staat het gesprek te volgen en kon concrete antwoorden formuleren op de gestelde vragen.

Zij het overigens opgemerkt dat hoewel in het verzoekschrift betoogd wordt dat er in hoofde van verzoekende partij wel degelijk bijzondere procedurele noden aanwezig zijn, nergens wordt toegelicht welke steunmaatregelen dan aan verzoekende partij hadden moeten worden geboden teneinde hieraan tegemoet te komen.

De informatie van algemene aard die verzoekende partij bijbrengt omtrent het verband tussen depressie en cognitieve problemen (zie bijlagen 3 en 4 van het verzoekschrift) volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij ten gevolge van haar psychische problemen kampt met cognitieve problemen die van die aard zijn dat deze haar zouden verhinderen op volwaardige wijze aan onderhavige procedure deel te nemen en/of dat verzoekende partij niet in staat zou zijn om haar asielmotieven op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Aangaande de kritiek dat het tempo van de persoonlijke onderhouden te hoog lag, waarop ook werd gewezen door de advocaat van verzoekende partij tijdens beide persoonlijke onderhouden alsook in de e-mail van d.d. 24 augustus 2023, stelt de Raad nog vast dat nergens geconcretiseerd wordt waaruit kan worden afgeleid dat het tempo van de persoonlijke onderhouden te hoog lag. Wat betreft het eerste persoonlijk onderhoud, stelt de Raad uit een eenvoudige lezing van de notities van dit persoonlijk onderhoud vast dat er geen concrete elementen zijn waaruit kan worden afgeleid dat het onderhoud te snel verliep en dat verzoekende partij hierdoor niet in staat was om de vragen te begrijpen, temeer gelet op spontane en gedetailleerde verklaringen van verzoekende partij. Wanneer haar advocaat tijdens dit onderhoud voor het eerst wees op het snelle tempo, verklaarde verzoekende partij overigens dat het voor haar wel een goed tempo was (notities CGVS d.d. 06/03/2023, p. 7). Het komt dan ook niet overtuigend over dat verzoekende partij op het einde van dit persoonlijk onderhoud plots toch aangeeft dat de vragen te snel waren waardoor zij niet alles begreep, zonder eerder tijdens haar persoonlijk onderhoud, wanneer zij iets niet zou hebben begrepen, hiervan gewag te maken (notities CGVS d.d. 06/03/2023, p. 14). Wat betreft het tweede persoonlijk onderhoud, duidt de Raad erop dat bij de aanvang van dit onderhoud aan verzoekende partij gevraagd werd om meteen te melden wanneer zij een vraag niet begreep, wat zij echter op geen enkel moment heeft gedaan (notities CGVS d.d. 17/08/2023, p. 2). Pas na de tweede pauze, zo'n uur voor het einde van het persoonlijk onderhoud, werpt de advocaat van verzoekende partij op dat het tempo van het persoonlijk onderhoud te hoog ligt waarna de *protection officer* vraagt om dit voortaan meteen te melden tijdens de vraagstelling (notities CGVS d.d. 17/08/2023, p. 19). In het verdere verloop van het persoonlijk onderhoud wordt evenwel nergens nog door verzoekende partij en/of haar advocaat aangegeven dat het tempo te hoog ligt. Op het einde van dit tweede persoonlijk onderhoud gaf verzoekende partij bovendien aan alle vragen en de tolk goed te hebben begrepen (notities CGVS d.d. 17/08/2023, p. 24). De Raad acht het geenszins ernstig dat telkens *post factum* gesteld wordt dat het tempo van de onderhouden te hoog lag, zonder dat echter concrete zaken worden aangehaald waaruit zulks blijkt.

Ten slotte is ook de verwijzing van verzoekende partij naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet dienstig, aangezien dit arrest een individueel geval betreft en geen bindende precedentwaarde heeft.

2.2.5. Verzoekende partij haalt verder aan dat zij nooit een kopie van de notities van haar eerste persoonlijk onderhoud van 6 maart 2023 heeft ontvangen, hoewel zij hierom nochtans verzocht heeft. Zij meent dan ook dat er sprake is van een schending van artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt op basis van de stukken in het administratief dossier vast dat verzoekende partij inderdaad op de dag van het persoonlijk onderhoud van 6 maart 2023 een kopie van de notities van dit onderhoud heeft aangevraagd (zie notities CGVS d.d. 06/03/2023, p. 2), doch dat verwerende partij eraan verzaakt heeft om

de gevraagde kopie naar verzoeker te versturen. Aldus dient te worden beaamd dat de commissaris-generaal *in casu* tekort is gekomen aan zijn verplichting voortvloeiend uit artikel 57/5*quater*, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet om overeenkomstig deze bepaling de aangevraagde kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan verzoekende partij te betekenen alvorens een beslissing te nemen inzake het verzoek om internationale bescherming, hetgeen ook verwerende partij zelf erkent in haar nota met opmerkingen (zie rechtsplegingsdossier, stuk 5). Anderzijds dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij voormelde kopie niettemin op 3 januari 2024 heeft ontvangen naar aanleiding van een vraag tot inzage in haar dossier (zie administratief dossier, stuk 1.1), waardoor zij alsnog in de gelegenheid was om eventuele opmerkingen met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud te laten gelden in het kader van onderhavig beroep ingediend op 23 januari 2024. In het verzoekschrift wordt evenwel geen enkele concrete kritiek ontwikkeld op de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Aldus blijkt niet dat de procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Bijgevolg kan niet worden ingezien, en verzoekende partij licht niet toe, welk belang verzoekende partij heeft bij de aangevoerde grief. Ten overvloede kan hieraan nog worden toegevoegd dat uit de lezing van artikel 57/5*quater* van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat de sanctie voor het niet tijdig betekenen van de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud de nietigheid van de bestreden beslissing zou zijn, doch enkel dat het wettelijk vermoeden dat de verzoeker om internationale bescherming instemt met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud niet speelt.

2.2.6. Blijkens haar verklaringen vreest verzoekende partij een terugkeer naar Iran omwille van haar problemen wegens haar buitenechtelijke relatie met een getrouwde vrouw. Tevens haalt zij aan dat zij sinds haar aankomst in België deelnam aan twee betogingen (notities CGVS d.d. 17/08/2023, p. 3-9).

2.2.7. De Raad wijst er evenwel vooreerst op dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt gemotiveerd dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan haar beweerde geheime relatie met een getrouwde vrouw en bijgevolg evenmin aan de problemen die zij ten gevolge van deze buitenechtelijke relatie gekend zou hebben. Meer bepaald wordt erop gewezen dat de geloofwaardigheid van deze relatie en problemen ondergraven wordt doordat:

- (i) verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de start van deze geheime relatie;
- (ii) zij geen enkel bewijs kon neerleggen van deze geheime relatie;
- (iii) zij geen details had over hoe deze geheime relatie uitkwam;
- (iv) zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over hoe haar vrouw deze geheime relatie vernam;
- (v) zij niet aannemelijk maakt dat het incident op 8 januari 2020 waarbij zij door twee mensen op een motorfiets werd aangevallen met een cuttermes, dat op zich niet ter discussie staat, geïnitieerd werd door de heer K., temeer nu de twee onbekende mannen die haar aanvielen dit zelf ook niet tegen haar hebben gezegd;
- (vi) zij geen enkel bewijs neerlegt van haar bewering vanaf een week na het mesincident gedurende zo'n vier à zes maanden dreig telefoons en dreigberichten ontvangen te hebben van de mannen van de heer K.; en,
- (vii) zij de laatste negen maanden voor haar vertrek geen problemen meer kende, dit ondanks de door haar beweerde vooraanstaande functie van de heer K. binnen het Iraanse veiligheidsapparaat.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter voormelde bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij tijdens haar persoonlijke onderhoud niet geconfronteerd werd met de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen, wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: *"Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven."*

De toelichting bij het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: *"Alleen de tegenstrijdigheden die de ambtenaar tijdens het gehoor zelf vaststelt dienen aan de asielzoeker voorgelegd te worden zodat hij de kans krijgt zijn verklaringen te verduidelijken."*

Het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf is echter niet steeds mogelijk. De ambtenaar is daarom niet verplicht om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen.

De ambtenaar dient de asielzoeker eveneens in de gelegenheid te stellen om een bevredigende verklaring te geven omtrent het ontbreken van relevante elementen ter staving van zijn asielaanvraag. De ambtenaar draagt slechts de verplichting om de asielzoeker te confronteren met het gegeven dat er relevante elementen

ontbreken, wanneer hij dit tijdens het gehoor vaststelt. Voor wat er begrepen dient te worden onder "relevant element", kan er verwezen worden naar de toelichting bij artikel 48/6 van de wet.

Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd." (Verslag aan de Koning, B.S. 11 juli 2018, p. 55418-55419).

De Raad merkt bovendien nog op dat verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in haar verklaringen, maar, zo blijkt uit wat volgt, *in casu* niet overtuigt.

Met de loutere opmerking dat zij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud steeds verklaard heeft dat zij S. begin 2019 leerde kennen, dat hun relatie ongeveer tien à elf maanden had geduurd, dat zij op 8 januari 2020 was aangevallen en vervolgens tot juni of juli 2021 in Iran is gebleven, heft zij geenszins de flagrante tegenstrijdigheid op tussen deze verklaringen volgens dewelke zij S. zou hebben leren kennen ongeveer tweeënhalf jaar voor haar vertrek uit Iran en haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij S. iets meer dan een jaar voor haar vertrek leerde kennen. Waar verzoekende partij vasthoudt aan haar verklaringen tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud en aanvoert dat haar psychische toestand ten tijde van haar aankomst in België waarschijnlijk geleid heeft tot een zekere verwarring van data, herhaalt de Raad dat verzoekende partij niet aantoonde dat haar mentale gezondheidstoestand van die aard is dat zij niet in staat was om gehoord te worden, dan wel volwaardige verklaringen af te leggen (zie *supra*, punt 2.2.4.). Waar zij overigens specifiek verwijst naar haar psychische toestand ten tijde van haar aankomst in België, bemerkt de Raad dat haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvond op 30 september 2022, *i.e.* een jaar na het indienen van haar verzoek om internationale bescherming en haar aankomst in België. Verder dient te worden opgemerkt dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar achteraf werden voorgelezen, doch dat verzoekende partij naliet deze vermeende onjuistheid in haar verklaringen te corrigeren. Bij de aanvang van haar eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekende partij bovendien dat haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen en dat zij hierover geen opmerkingen had (notities CGVS d.d. 06/03/2023, p. 3). Het komt dan ook allerminst overtuigend over dat zij thans beweert tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verward te zijn geweest wegens haar psychische gezondheidstoestand. Waar verzoekende partij overigens gewag maakt van een verwarring van data, onderstreept de Raad dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk stelde dat zij S. "(i)ets meer dan een jaar" voor haar vertrek leerde kennen en dat van een loutere verwarring in data dan ook geen sprake is (zie administratief dossier, stuk 7, map DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). De vaststelling dat verzoekende partij tegenstrijdig is over het begin van deze relatie, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van deze voorgehouden relatie. De loutere opmerking in het verzoekschrift dat verzoekende partij wel een "*gedetailleerd en nauwkeurige uitleg heeft gegeven over zijn ontmoeting met S. (...)*" doet geen enkele afbreuk aan voormelde vaststelling.

Waar haar een gebrek aan begin van bewijs van haar relatie met S. wordt verweten, duidt verzoekende partij op haar verklaringen omtrent de identiteit en het werk van S. en haar echtgenoot en merkt zij op dat verwerende partij geen enkel onderzoek heeft verricht om de juistheid van haar verklaringen met betrekking tot deze elementen vast te stellen. De Raad wijst er evenwel op dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De Raad acht het uiterst bevreemdend dat hoewel verzoekende partij het zelf mogelijk achtte om via haar vriend H. bewijzen neer te leggen van de identiteit en/of het werk van S., zij tot op heden in gebreke blijft desbetreffend enig begin van bewijs neer te leggen. Bovendien dient erop te worden gewezen dat, zelfs indien wordt aangenomen dat verzoekende partij aannemelijke verklaringen heeft afgelegd over de identiteit en het werk van S., het feit dat S. bestaat nog niet aantoonde dat verzoekende partij een relatie had met haar en daardoor problemen kende in Iran. De Raad benadrukt dat verzoekende partij inzake haar geheime relatie met S. niet het minste bewijs bijbrengt. Verzoekende partij herhaalt weliswaar haar uitleg dat zij geen foto's hadden genomen omdat dit te gevaarlijk was, doch gaat zij hiermee voorbij aan de pertinente en terechte opmerking in de bestreden beslissing dat het absoluut niet aannemelijk is dat zij geen enkele foto samen hadden uit veiligheidsoverwegingen maar dat S. wel al hun berichtjes bijhield om nadien nog na te kunnen lezen.

Inzake de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud geen details had over hoe hun relatie uitkwam omdat zij, nadat zij gewond raakte, geen goed contact meer had met S., wijst verzoekende partij erop dat zij tijdens dit onderhoud evenwel aangaf dat de echtgenoot van S. op de hoogte kwam van hun buitenechtelijke relatie na het vinden van de gsm van zijn echtgenote. De Raad bemerkt evenwel dat verzoekende partij enkel maar kan aangeven dat de echtgenoot van S. de gsm van S. vond en op deze manier op de hoogte kwam van hun relatie, doch hieromtrent geen verdere details kan geven. Zo wist zij niet wat er precies was gebeurd nadat de echtgenoot van S. deze gsm had gevonden (notities CGVS d.d. 17/08/2023, p. 15). In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat

haar uitleg dat zij hierover geen details heeft omdat zij, nadat zij gewond raakte, geen goed contact meer had met S., weinig aannemelijk is aangezien van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij zich grondig informeert naar al die elementen die rechtstreeks in verband staan met de kern van zijn vrees. Bovendien wordt in de bestreden beslissing tevens dienstig opgemerkt dat verzoekende partij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud nog trachtte aan te tonen dat zij heden via haar vriend H. nog steeds in contact staat met S. en zij nog steeds een band hebben met elkaar. In dat licht is het dan ook des te treffender dat zij geen details kan geven over hoe hun relatie uitkwam.

Verder betwist verzoekende partij dat zij tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd over hoe haar (ex-)echtgenote over de relatie vernam. Zij benadrukt dat zij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen volledige verklaringen kon afleggen en dat zij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud hierover duidelijk verklaarde dat de heer K. twee of drie maanden na de aanval op haar bij haar thuis was gekomen, dat zij niet wist wie haar ex-echtgenote had verteld over haar relatie met S., doch dat haar ex-echtgenote haar had verteld dat ze bezoek had gehad van de heer K. en zijn mannen en dat verzoekende partij daarom geloofde dat haar ex-echtgenote via hen achter de buitenechtelijke relatie is gekomen. De Raad bemerkt evenwel dat verzoekende partij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk aangaf dat de heer K. of zijn entourage bij haar thuis langskwamen en haar vrouw op de hoogte brachten van de geheime relatie (*"Va een tijdje kwamen ze bij mij thuis. Ze brachten mijn vrouw op de hoogte van de relatie die ik had met S. (...)"*) (vragenlijst CGVS, vraag 3.5)). Het is geenszins plausibel dat zij zulks zou verklaren indien zij eigenlijk niet precies zou weten hoe haar (ex-)echtgenote op de hoogte geraakte van de geheime relatie en zij louter vermoedt dat haar (ex-)echtgenote via hen op de hoogte kwam van de geheime relatie, zoals zij aangeeft tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (notities CGVS d.d. 17/08/2023, p. 14 en 20). Haar verweer dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen volledige verklaringen kon afleggen, biedt allerm minst soelaas. Immers blijkt nergens uit de CGVS-vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. Haar inconsistente verklaringen over de wijze waarop haar vrouw op de hoogte kwam van haar geheime relatie, ondergraven dan ook wel degelijk verder de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Voorts doet verzoekende partij met haar loutere bemerking dat zij samenhangende, nauwkeurige en gedetailleerde verklaringen aflegde over de aanval van 8 januari 2020 en hieromtrent medische documenten heeft neergelegd op geen enkele wijze afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing dat, hoewel dit incident *an sich* niet betwist wordt gezien de medische documenten uit Iran en de attesten betreffende haar littekens, er gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relatie met S. geen geloof gehecht kan worden aan het gegeven dat dit incident geïnitieerd werd door de heer K.. Dit geldt des te meer nu de twee onbekende mannen die haar aanvielen zelf ook niet zeiden dat ze waren gestuurd door K. (notities CGVS d.d. 17/08/2023, p. 13). Dit mesincident betrof dan ook duidelijk een eenmalig incident waaruit geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid, temeer nu verzoekende partij hierna nog ongeveer anderhalf jaar in Iran verbleef zonder (geloofwaardige) problemen te hebben gekend.

Daar waar verzoekende partij, onder verwijzing naar UNHCR-richtlijnen, aanvoert dat het enkele feit dat zij geen bewijs bijbrengt van de dreigtelefoons en dreigberichten na het mesincident niet volstaat om te besluiten dat haar verzoek om internationale bescherming ongegrond is, bemerkt de Raad evenwel dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij zich geenszins tot deze vaststelling heeft beperkt teneinde te besluiten tot het ongeloofwaardig karakter van haar asielrelaas. De Raad benadrukt dat de motivering van verwerende partij als een geheel dient te worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich het eindresultaat van de bestreden beslissing kunnen dragen.

Wat betreft ten slotte nog het feit dat zij geen problemen meer kende in de laatste negen maanden voor haar vertrek naar haar oom in Teheran, waar zij nog enkele maanden verbleef alvorens Iran te verlaten, wijst verzoekende partij erop dat zij na het mesincident niet meer naar haar ouderlijk huis terugkeerde, dat zij heel vroeg naar haar werk ging om niet opgemerkt te worden, dat zij ontslag nam en bij haar oom in Teheran ging wonen. Verzoekende partij leidde dan ook geen normaal leven en nam tal van voorzorgsmaatregelen om niet te kunnen worden gevonden door de heer K.. De Raad onderstreept evenwel dat verzoekende partij niettemin gedurende negen maanden nog steeds naar haar werk ging en in al die tijd geen problemen kende. In het licht van haar eigen verklaring dat de heer K. binnen het Iraanse veiligheidsapparaat een vooraanstaande functie innam (zie notities CGVS d.d. 06/03/2023, p. 10), is het wel degelijk uiterst

opmerkelijk dat K. er ondanks zijn wens om haar te vermoorden er klaarblijkelijk niet in slaagde om haar te traceren of buiten haar werk aan te houden.

Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal dan ook bij in diens conclusie dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij in Iran problemen te hebben gekend wegens een buitenechtelijke relatie met een getrouwde vrouw.

2.2.8. De Raad wijst er vervolgens op dat, aangezien uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij haar buitenechtelijke relatie en haar problemen in Iran omwille hiervan niet aannemelijk heeft gemaakt, in de bestreden beslissing tevens op goede gronden het volgende wordt gesteld: *“Voorts maakte u niet aannemelijk dat u bij terugkeer problemen zal krijgen met uw schoonfamilie (CGVS II, p. 6). Aangezien u uw buitenechtelijke relatie met S. (...) niet aantoonde is het niet aannemelijk dat ze u hiervoor problemen zouden bezorgen (CGVS II, p. 24). Bovendien kunnen de problemen met uw schoonvader – ze vonden het lastig wanneer u religieuze rituelen niet uitvoerde en hadden problemen met het feit dat de kinderen Perzisch spraken - bezwaarlijk als zwaarwichtig weerhouden worden. Ze vonden overigens uitsluitend plaats tijdens de relatie met uw ex-vrouw (CGVS II, p. 23-24). In dit verband kan er overigens nog opgemerkt worden dat u intussen officieel gescheiden bent van uw echtgenote.”*

2.2.9. Waar verzoekende partij daarnaast nog duidt op haar deelname aan twee betogingen in België, treedt de Raad verwerende partij bij in haar motivering dat verzoekende partij evenwel niet aantoonde dat zij omwille van haar deelname aan deze twee betogingen dreigt gevisieerd te worden door de Iraanse autoriteiten. Immers wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht op het volgende gewezen: *“Verder toonde u niet aan dat u ten gevolge van uw aanwezigheid op twee betogingen in België (CGVS II, p. 6), bij terugkeer vervolging of ernstige schade zou riskeren.*

Vooreerst zijn uw politieke activiteiten extreem beperkt. U ging slechts twee keer betogen: u nam deel aan de grote betoging in februari 2023 n.a.v. de dood van Mahsa Amini, waarvan u enkele foto's kon neerleggen, en aan een andere betoging ter ondersteuning van de betogingen in Iran, die u niet kon staven met enig bewijs (CGVS II, p. 9-10).

Er kunnen bovendien vraagtekens geplaatst worden bij uw beweegredenen om deel te nemen aan deze demonstraties. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zichzelf moeilijk identificeert met uw Koerdische identiteit. Tijdens uw eerste onderhoud benadrukte u dat u etnische Koerd bent tegen uw zin en u zichzelf haat als Koerd (CGVS I, p. 2-3). U had het moeilijk met uw traditionele opvoeding die ervoor zorgde dat u moest trouwen met uw nicht. U hekelt het feit dat uw ex-vrouw jullie kinderen verplicht om Koerdische kleren te dragen en de vaststelling dat zij het moeilijk heeft als de kinderen Perzisch praten i.p.v. Koerdisch. Momenteel kiest u ervoor om Farsi te spreken (CGVS II, p. 7). Dat de enige door u aangetoonde deelname aan een protest tegen de Iraanse autoriteiten een Koerdische insteek heeft – deze vond plaats naar aanleiding van de dood van de Koerdische jongedame Mahsa Amini (CGVS II, p. 9) – is bijgevolg opmerkelijk. Vervolgens is uw politieke profiel dermate laag en onopvallend. U bent niet verbonden aan een politieke partij, u had geen belangrijke rol tijdens uw deelname aan betogingen, u hield zich ver weg van enige vorm van organisatie, noch sprak u tijdens de betoging met de pers (CGVS II, p. 9-10). U stelde voorts dat u stopte met betogen toen u van enkele mensen op instagram de vraag had gekregen of u politiek actief was. Bewijzen hiervan neerleggen bleek evenwel niet mogelijk, u had immers geen enkel idee dat u de berichtjes moest bewaren (CGVS II, p. 10). Dat u om deze reden stopte met betogen kan aldus niet overtuigen.

U toont op geen enkele wijze aan dat u omwille van uw twee deelnames aan betogingen bij terugkeer naar Iran dreigt gevisieerd te worden door de Iraanse autoriteiten. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iran_surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens posts op sociale media of wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, quod non in casu.”

Verder volgt de Raad verwerende partij eveneens waar deze omtrent de activiteiten van verzoekende partij op sociale media op het volgende duidt: *“Voorts dient opgemerkt te worden dat er geen enkele aanwijzingen zijn dat de autoriteiten op de hoogte zijn van uw vroegere activiteiten op sociale media. Uw instagramprofiel heeft u verwijderd (CGVS I, p. 9; CGVS II, p. 7) en uw facebookprofiel bevatte ten tijde van uw persoonlijk onderhoud slechts een aantal berichten waarvan de laatste echte post dateerde van november 2022 (CGVS II, p. 7-8). Nergens op uw facebookpagina deelde u over uw deelname aan de twee betogingen. U vreest immers dat uw kinderen hierdoor problemen zouden kunnen krijgen, waardoor u riskante zaken heeft gewist of niet deelt (CGVS I, p. 9; CGVS II, p. 7-8). Wat betreft de overige sporadische posts op uw facebook, kan verwacht worden dat u deze wist alvorens terug te keren naar Iran.”*

Met de opmerking in het verzoekschrift dat aan de betogingen veel mensen deelnamen die noch de Iraanse nationaliteit hadden, noch van Koerdische afkomst waren, doet verzoekende partij geen afbreuk aan de terechte vaststelling van verwerende partij dat het *in casu* opmerkelijk is dat uit haar verklaringen naar voren komt dat zij zichzelf moeilijk identificeert met haar Koerdische identiteit en zichzelf haat als Koerd doch dat de enige door haar aangetoonde deelname aan een protest tegen de Iraanse autoriteiten plaatsvond naar aanleiding van de dood van de Koerdische jongedame Mahsa Amini en aldus duidelijk een Koerdische insteek had. Dit doet sterk vermoeden dat haar deelname aan deze betoging(en) is ingegeven door louter opportunistische overwegingen en enkel tot doel heeft om verzoekende partij te voorzien in een motief voor internationale bescherming en een eventuele, hieraan gekoppelde verblijfsstatus.

Voorts duidt verzoekende partij op de transnationale repressie door de Iraanse autoriteiten alsook haar illegaal vertrek uit het land waardoor zij een gevangenisstraf riskeert. De Raad benadrukt evenwel dat uit de in de bestreden beslissing aangehaalde *“COI Focus”* inzake *“Iran. Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten”* van 10 mei 2023, waarnaar ook in het verzoekschrift verwezen wordt, blijkt dat naar het thuisland terugkerende Iraniërs doorgaans geen problemen ondervinden, dat illegaal vertrek hooguit resulteert in een boete of een voorwaardelijke gevangenisstraf, dat geen berichtgeving wordt gevonden van afgewezen verzoekers om internationale bescherming uit Europa die na terugkeer problemen ondervonden hebben met de Iraanse autoriteiten en de geraadpleegde experts evenmin melding maken van grote problemen desbetreffend. Blijkens voormelde informatie zijn het eerder personen met een verhoogd risicoprofiel, *quod non in casu*, die in de belangstelling staan van voormelde autoriteiten. De Raad onderstreept dat gelet op het ongeloofwaardig karakter van haar asielrelaas uit niets blijkt dat verzoekende partij voor haar vertrek uit Iran in het vizier stond van de Iraanse autoriteiten. Verder toont verzoekende partij niet aan dat er concrete indicaties zijn dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van haar beperkte politieke activiteiten in België, laat staan dat zij zou aantonen dat zij hiervoor vervolgd zal worden. Zij het overigens nog opgemerkt dat aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde buitenechtelijke relatie en de problemen die zij hierdoor kende, er bovendien de nodige vragen kunnen gesteld worden omtrent de omstandigheden van haar vertrek en haar beweerde illegale vertrek uit Iran. Dit geldt des te meer nu zij haar internationaal paspoort niet voorlegt, naar eigen zeggen omdat zij dit zou hebben achtergelaten in Iran (zie administratief dossier, stuk 7, map DVZ, verklaring DVZ, vraag 28).

2.2.10. Voorts stelt de Raad vast dat de motieven in de bestreden beslissing omtrent de pesterijen in haar jeugd vanwege haar Koerdische etniciteit en het feit dat haar twee maternale halfbroers door de Iraanse autoriteiten gedood zouden zijn geheel ongemoeid worden gelaten in het verzoekschrift, waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.11. Mede gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij tevens bij waar deze omtrent de door verzoekende partij neergelegde documenten (zie administratief dossier, stuk 5, map documenten) nog het volgende motiveert: *“De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteit en afkomst worden niet betwist, net als uw werk voor een bank, uw echtscheiding. De Iraanse en Belgische medische documenten betreffende uw fysieke letsels werden hierboven reeds besproken. Uit de foto's, werkdocumenten en instagramprofielen van en over S. (...) en B. K. (...) kan geenszins afgeleid worden dat u een relatie had met eerstgenoemde en problemen met laatstgenoemde. Uit de foto's van uw moeder met uw maternale halfbroers M. (...) en N. (...) kan de wijze waarop uw halfbroers overleden zouden zijn niet afgeleid worden, laat staan dat hieruit blijkt dat er voor u anno 2023 nog een vrees aan verbonden zou kunnen worden. De (inhoud van de) psychologische attesten met betrekking tot uw persoon werden hierboven reeds besproken. Er kan hierbij opgemerkt worden dat uit niets blijkt dat u, die in het verleden in Iran kon studeren en werken en die toegang had tot de Iraanse gezondheidszorg (zie medische documenten Iran), bij een eventuele terugkeer naar Iran geen beroep zou kunnen doen op (psycho-)medische hulp.”*

2.2.12. Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan, in tegenstelling tot wat verzoekende partij meent in haar verzoekschrift, niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

2.2.13. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.14. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. In zoverre verzoekende partij meent dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 5), en dat verzoekende partij tijdens de persoonlijke onderhouds op het Commissariaat-generaal d.d. 6 maart 2023 en 17 augustus 2023 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.17. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT